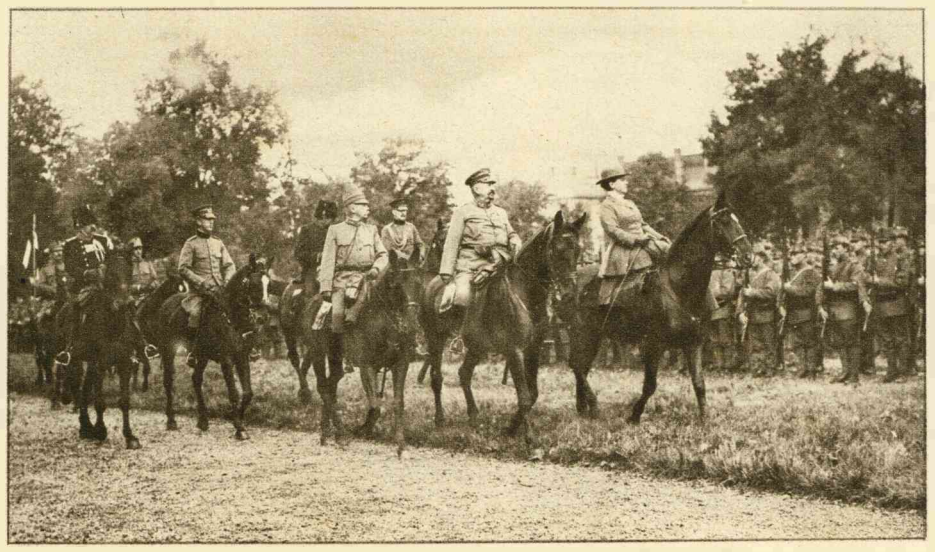
vreemder voor. — En op een goeden keer, zoo vertelt hij, was hij er voorgoed van genezen, want naast hem had hij, onder 't wippen en tierelieren van de balletjuffers, heel duidelijk de schim van een ouden Griek zien zitten. Die had gesnikt, en hem, met een uitdrukking van nameloos leed in de oogen, de vingers op de tot applaus bereide handen gelegd. Toen had hij opeens begrepen hoe leeg, hoe arm aan 't minste gevoeltje dit zotte gehuppel was.

Hij had gedacht aan 't lachende publiek bij Duncan, en aan den snikkenden ouden Griek, en hij had de schim gelijk gegeven.

Zoo zal ten slotte de ware kunst toch zegevieren over den valschen schijn, die ons zoo lang de oogen verblindde.

Zou het moderne ballet nog niet dadelijk voldoen aan de hooge eischen die de Duncan-Dalcroze-stijl aan de danskunst stelt, dan is het te hopen, dat hun ernstig pogen toch veel aanmoediging zal ondervinden. H. S.

H. M. DE KONINGIN IN ZEELAND.

In de afgeloopen week heeft H. M. de Koningin, die steeds vol belangstelling is voor alles wat onze landsverdediging betreft, een inspectietocht gemaakt door Zeeland, waar de hooge Gast door bevolking en militairen op hartelijke wijze is ontvangen. — Op bovenstaande foto ziet men onze Koningin, in gezelschap van den commandeerenden officier en diens staf, de voor Haar opgestelde troepen inspecteeren.

STIEFMOEDER

Met een van belangstelling tintelend gezichtje keek de jonge vrouw haar man aan.

„Naderen we al, — Freek," met nog een verlegen wachten voordat zij zijn naam uitsprak. Het duurde langer dan ze verwacht had om eraan te wennen dezen grooten, ernstigen professor Frederik, „Freek" te noemen. Maar ze wilde bepaald volhouden. — Als 't nú Frederik was, zou 't altijd Frederik blijven en een Frederik was niet iemand waarmee men zijn verdere leven kon doorbrengen — en hem plagen — en goedennacht kussen! Al dadelijk had ze gevoeld dat ze hem „Freek" noemen moest.

„Naderen we werkelijk, echt — Freek? Want er zijn enkele vragen die ik je op de thuisreis doen wilde. Ik moet er nogal den tijd voor hebben."

Heel zacht kreunde die groote, ernstige professor Frederik — zoo zacht, dat alleen hij het hoorde. Had hij niet vreeselijk tegen die vragen opgezien sedert zij het lieve plaatsje waar zij hun wittebroodsweken doorbrachten verlieten? Hij had ze voelen aankomen en nu waren ze er!

„De eerste — ik heb ze in volgorde genummerd" — zei de lieve, zachte stem lachende — „de eerste, Freek, is: Hoeveel? En de tweede is: Hoe zien ze eruit? En de der . . ."

„Een voor een, Marie," zei hij glimlachend; „je moet me niet haasten! Antwoord op vraag nummer één: Zes."

„Zes," zei ze en langzaam kleurden haar wangen zich rood. Zes was . . . . zoo veel! Natuurlijk wist ze 't, natuurlijk. Maar zelfs zoo'n klein woordje van drie letters kan op sommige oogenblikken zoo anders klinken — soms klein, soms groot. Wat klonk het nu groot! „Zes," herhaalde ze nog eens zacht en een poosje was ze stil. Toen, met een glimlach naar hem opziende: „Nu antwoord nummer twee, als 't je blieft."

Hij deed alsof hij schrok. „Dat is een gewichtige overeenkomst!" zei hij; „je haast me wel! Alsof iemand zich ineens zes gezichtjes kan herinneren! — en nog wel vijf er van meisjesgezichten!"

„Zijn meisjesgezichten moeilijker te onthouden? Dan zal ik de vraag anders stellen. Op deze manier: Op wie lijken ze? Lijken een paar van ze niet op jou, Freek?" Ze was zich nauwelijks bewust dat ze haar adem inhield tot 't antwoord kwam, maar hij wist 't. Meer dan weten, hij begreep alles.

„Marie lijkt op mij," zei hij zacht en vrij onzeker. Toen, als ging hij in gedachten Marie's karakter na: „Ja, Marie lijkt wel op mij, zeker."

„Marie, dus een van ze heet Marie?" Ze zuchtte even. „O, ik dacht niet — ik had niet verwacht —."

„Haar moeder heette Marie," zei de groote, ernstige, geleerde man rustig, maar hij deinsde terug voor de pijn die hij haar bezorgde, hij kende haar zóó! Ze hadden het nooit gehad over den naam van de gestorven vrouw; zij had er nooit naar gevraagd, hij 't nooit aangeroerd.

„Noem me dan Mies," gaf haar hart haar in uit te roepen. „Niet Marie." Maar er kwam geen geluid over haar lippen. Er ging zeker een minuut voorbij voordat ze weer sprak.

Toen moedig: „Het is een mooie naam — het mag wel herhaald worden. Ik wilde niemand dan mijn huisgenooten toestaan mij naampjes te geven — ze noemden mij thuis Miep. Dat is nogal een malle naam, vin-je niet? Ik — ik denk niet dat je van dien naam houdt."

En omdat hij begreep, glimlachte hij en noemde hij haar Miep. Dat was voor beiden een opluchting. Daarna kwam „Freek" haar gemakkelijker over de lippen.

„Freek" — toen zich weer oefenende — „Freek".

„Ja — Miep?"

„Is 't niet gek dat ik nog nooit gewild heb dat je me hun namen zei. En nu ben ik, om de waarheid te zeggen, een beetje bang — zes namen is veel om ineens te leeren. Zijn we al akelig dichtbij?" — „Vrij dicht — zal ik ze je leeren?"

„Ja, gauw maar. Ik ken al Marie, nu de anderen Freek, vlug!"

Hij lachte en hield zijn groote, bruine vingers op, de namen eentonig aftikkende: „Marie, Annie — Willy, Toos — Duimpje en de jongen."

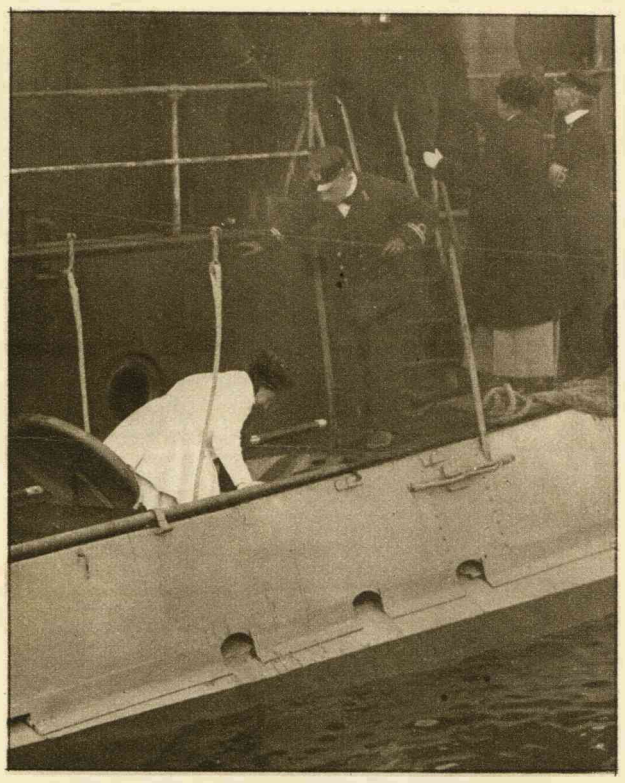
„En is hij de baby? Ik ben blij dat de jongen de baby is. Ik weet zelf niet waarom, maar ik ben er blij om. Draagt hij fluweelen pakjes en is zijn haar zoo rond geknipt? O, Freek, als hij 't niet zoo heeft, zul je 't me dan zoo laten knippen, rond langs de ooren? Zeg dat ik 't doen mag!"

De lange, geleerde Dr. Frederik keek even verschrikt. „O — ja — neen — dat is, je moet 't aan hem vragen. Hij heeft 't zoowat op die manier, sedert hij is begonnen te voetballen!"

„Voetballen! Freek, hoe oud is hij?"

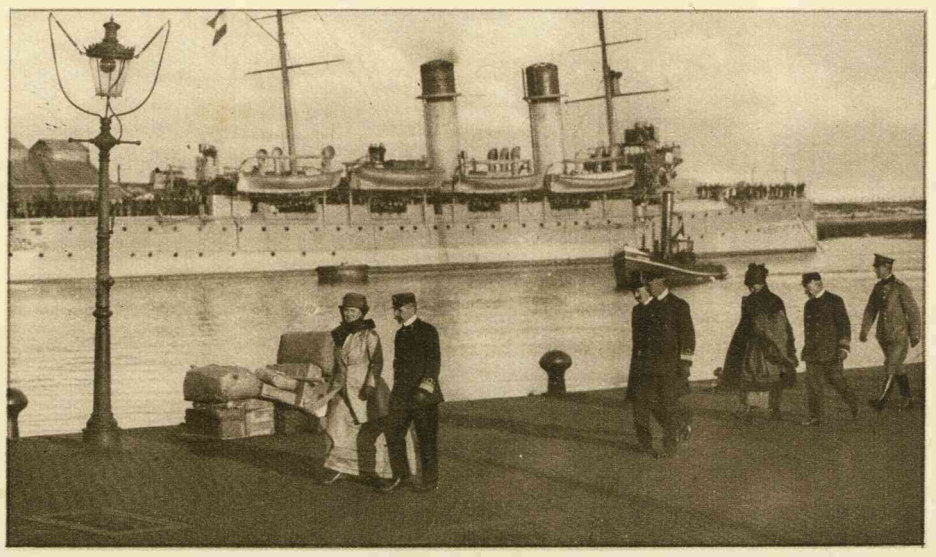
„Tien."

„O — tien." Ze was merkbaar teleurgesteld. Het visioen van fluweelen pakjes verdween. Dit was dus het babyventje dat ze in haar armen zou nemen. Dit was de jongste!

H. M. DE KONINGIN IN ZEELAND.

H. M. de Koningin begeeft zich in een duikboot om daarmede een tocht te ondernemen.

H. M. DE KONINGIN IN ZEELAND.

Na te Vlissingen een revue over de oorlogsschepen gehouden te hebben, begaf H.M. de Koningin zich op weg naar het station. *(foto's „Holland".)*

„Dan is er Duimpje," waagde hij voorzichtig, verlangende te troosten. „Duimpje is zes. Zes is vrij klein."

„O," zei ze opgevroolijkt, „zes is heerlijk! Waarom zei je me niet dat er een van zes is — maar 't is waar ook, ik wilde 't je niet laten zeggen. Ik was een echte eend, Freek."

„Dat geloof ik ook," zei hij lachende, van zijn groote lengte op haar neerziende. Maar in zijn hart gaf hij zichzelf een ergeren naam dan eend — een lafaard. Het was zoo'n opluchting geweest toen zij haar hand op zijn lippen gelegd had, hem smeekende: „Neen, neen, nog niet! Ik wil liever wachten, — mij gedurende dit korte tijdje voorstellen dat er niemand anders is dan jij, jij alleen."

En ze hadden zich dit voorgesteld terwijl de korte, heerlijke dagen van hun huwelijksreis omvlogen. Hij had zichzelf wijsgemaakt dat 't zoo misschien beter was — beter te wachten. De verlichting die deze redeneering hem bracht belette hem verstandiger te oordeelen; hij wilde tijd winnen.

Maar nu — hij kon nu niet langer wachten en de moed ontzonk hem bij de gedachte aan wat hij haar zeggen moest. Het was vreeselijk om haar in 't lieve gezichtje te zien en wreed en ruwweg te zeggen: „Ze zullen niet blij zijn je te zien, lieveling, ze verlangen geen stiefmoeder!" Beleefd zouden ze zijn. O, ja, hij wist wel hóe beleefd. Hij zag ze al recht op een rijtje staan met Marie aan 't hoofd — Marie die ze met moeite zoover gekregen had. Ze zouden netjes slappe handjes uitsteken, de handjes kleiner wordende naarmate men de rij afliep; tot aan Duimpje's dik handje met de kuiltjes bij iederen vinger. Duimpje's hand zou vreeselijk schoon zijn, maar Duimpje's geboende gezichtje zou onvriendelijk en koud zijn, een copie van de andere gezichtjes. Marie zou ze gezegd hebben: „we moeten beleefd zijn, maar we zullen natuurlijk niet van haar houden; dat kan niemand van ons verwachten. Ze zal onze stiefmoeder zijn en we moeten 't zoo goed mogelijk zien te dragen."

Over het eindresultaat maakte hij zich niet bezorgd. Daar zou dat vrouwtje met het lieve gezichtje tegenover hem wel voor zorgen. Maar nu, 't was juist om het tegenwoordige dat hij zich ongerust maakte. Hij verlangde zoo innig haar een prettige thuiskomst te bezorgen en hij wist zoo goed hoe die rij koele gezichtjes haar zouden opwachten. En hij zou dadelijk die koude waardigheid en de slapheid voelen; hij kon haar niets wijs maken.

Terwijl deze gedachten door zijn hoofd gingen zat ook zij na te denken. Met de snelle intuïtie van een vrouw had ze zijn gedachten geraden. Veel tijd tot nadenken had ze niet. In het nieuwe tehuis waren zes kinderen en zijn bezorgde oogen en gefronst voorhoofd zeiden haar de waarheid. Ze waren zes kleine vijanden, ze wilden niets met haar te maken hebben. Arme Freek, 't zou hem evenveel verdriet doen als haar. Ze dacht hard na.

„Is er niemand bij ze — ze zijn daar niet alleen, Freek?" vroeg ze.

„Neen, o, neen, dat is te zeggen, ze zijn 't op 't oogenblik, maar ze waren niet al dien tijd alleen natuurlijk. De oude huishoudster moest wegens ziekte weg, schreef Marie me. Ze zei dat ik er niet bezorgd over moest zijn; ze konden voor het overige korte tijdje 't er best zonder doen. Mevrouw Haagbeek is maar sedert een dag of drie weg. Ik schreef dat ik dadelijk een andere huishoudster zou zoeken, maar 't was zoo kort dat — ik heb nog niemand kunnen krijgen. Een van de buurvrouwen zou 's nachts bij hen zijn en hen helpen klaarmaken om ons — "

Ze viel hem opgewekt in de rede: „Freek, ik wil je iets vragen; ik wil dat je mij alleen vooruit laat gaan."

„Eerst gaan — alleen?" hij begreep 't niet.

„Ja, naar huis. Ik wil er jou niet bij hebben. Jij moet ergens anders naar toe gaan en eerst over een week terugkomen. Natuurlijk is 't een krankzinnige manier voor een jonge vrouw om naar 't huis van haar man te gaan en kennis te maken met zijn kinderen. Maar je zult me toch mijn zin geven, Freek?"

„Marie!" Hij scheen niets anders te kunnen zeggen. Het ongewone — onmogelijke van het plan benam hem den adem. Toch was er iets in haar gezichtje met den lachenden mond en de ernstige oogen dat hem een licht deed opgaan. „Maar dat kan ik je niet toestaan, kindlief," stamelde hij. „Niet dit — iets anders, lieveling."

„Dit, Freek," hernam ze vastberaden. „Ik wil ze leeren kennen voordat je komt. Het doet er niet toe hoe gek 't is of hoe weinig conventioneel. Je wilt je vrouw toch niets weigeren voordat je een maand getrouwd bent? Luister dan: ga door, ergens naar toe en probeer 't een week uit te houden. Voor zoolang heb je genoeg kleeren in je valies." Hij keek haar lang aan en begreep toen waarom ze hem vroeg dit vreemde te doen. —

Toen de trein het volgende station binnenreed, wilde zij hem niet eens toestaan haar te helpen uitstappen en naar een rijtuig te brengen, bang dat iemand hem zou herkennen. Maar toen ze hem verliet boog ze zich tot vlak bij zijn oor en wat ze zei vergoedde hem een weinig dit moeilijke dat ze van hem vroeg. Hij knikte en lachte, omdat haar vleiende oogen om een knik en een glimlach vroegen. —

„Daar komt iemand," kondigde de jongen van af zijn uitkijkplaats aan, „maar 't is maar één iemand."

„Zij zijn nu één," antwoordde Marie, zonder een zweem